

INFERN POCA-SOLTA

(UN AVANÇAMENT DE LA PRIMERA PART)

Miquel Desclot

Per me si va tra la perduta gente.
DANTE ALIGHIERI, *Inferno*, 3, 3

Omnes hi metuunt uersus, odere poetas.
HORACI, *Satirae*, I, 4

Per mi va hom vers la perduda gent.
(Versió d'Andreu Febrer)

Tots aquests temen els versos i odien els poetes.
(Versió de Llorenç Riber)

*Qualsevol semblança d'aquests espantalls amb persones reals
és pura, involuntària i malaurada coincidència.*

El límeric és una forma solta
de cinc versos de mena poca-solta.
Però cal trencar-s'hi el cap
quan és fet de cap a nap
amb personatges sense un bri de solta?

CERCLE (QUADRAT) DELS INDISPUTATS

El pare de la pàtria Salvi Puig
resa «mandra no em deixis, feina fuig»,
que és un mantra que va aprendre
quan encara era ben tendre
i dubtava a cremar el primer cartutx.

La diputada Fe Campdelacreu
no entén per què la gent no se la creu,
si ella mai no diu mentides
—sinó quan les ha sentides
al Summe Carallot de viva veu.

L'alcalde Santaeulàlia i Santmartí
ha heretat la cadira del padrí.
Quan promet solemnement
escalfar-la eternament,
medita a qui deixar-la, en dimitir.

El regidor Tarsici Serracant
té una conducta ben edificant:
només tristos perjudicis
sol collir dels edificis
que alça pel bé comú... i el de l'amant.

La diputada Plàcida Llambrich
es mira, astoradíssima, el melic.
Quan l'espia un tafaner
que es pregunta què deu fer,
se'n treu un tou de borra d'un pessic.

L'elegant president Tomeu Empastre
confia les campanyes al seu sastre,
i en lligar-se el corbatí
al mirall, cada matí,
fa repàs del seu rastre en el cadastre.

El candidat Frigola i Romaní
no sap ben bé si és allà o aquí.
Saluda aquí amb una mà
i amb l'altra repica allà
i ningú entén si és que no o que sí.

La presidenta del Partit Hortènsia
brama que no convé la independència,
que ens faria dependents
de marees i de vents
que ja combat l'imperi amb prou solvència.

Els quatre reis reals de l'Occident
no porten coses bones a la gent.
Els millors joguets i jocs
—tripindiuen tripijocs—
són per als seus fillets únicament.

La demòcrata Octàvia Calissó
té una fèrria i rocosa convicció:
passi el dret a decidir,
però no el dret a dir sí
—no fos que s'hi negués la negació!

El secretari Orestes Corretger
té un nassot llargarut d'ós formiguer.
La becària hi estén roba
amb l'afany que sembli nova,
però, ves, ja s'hi caga un xoriguer.

La vicepresidenta Mar Martines
presumeix de tenir les cames fines.
Les enfila en talons alts
de primors fenomenals
per fotre les d'Esquerres Femenines.

El ministre d'Hispanificació
exhibeix grans poders de persuasió.
Dalt d'una euga de Velasques,
catalanes busca i basques
per prenyar en apostòlica immersió.

El diputat Arcadi Ciuraneta
no sap on té l'esquerra ni la dreta.
Quan li cal triar botó
per votar que sí o que no,
ell prem, eufòric, el de la bragueta.

Els diputats del Pessa-Jo-Què-Sé
s'equivoquen plegats d'allò més bé.
S'obren pas pel corredor
que els acula en un racó,
però s'avenen tant, brandant la C!

El general Bumbum de Sant Nazari
professa un credo revolucionari.
Si algú sent impaciència
per anar a la independència,
s'ofereix de cadàver per passar-hi.

El diputat Venanci Miralpeix
s'ha somiat pensant per ell mateix
(i el partit l'escometia:
«El vot o la canongia!»).
I es desperta suant gotes de greix.

La supersecretària del ministre
sap els secrets de caixa i de registre,
i fa uns mesos que els renova,
enriquida amb els d'alcova,
i ara els arxiva tots i els administra.

El secretari de Cafarnaüm
no apunta a l'acta allò que fa més fum.
Increpat pels afectats,
foscament socarrimats,
diu que ell no veia res, a contrallum.

El ministre Simplici Salomó
conrea la ignorància amb devoció,
perquè sap que, si acumula
merda autèntica de mula.
guanyarà el sostre de l'escalafó.

Sa Altesa el príncep Honorat Honori
condemna amb ira santa el robatori,
de manera que el que roba
ho entafora en una cova
on mai no reverberi el rebombori.

Els articles d'aquest número 2 de la revista *Veus baixes*,
publicats al febrer de 2014,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

